

KVARTIRJEV

BIZINE

BIZINE

BIZINE

BIZINE

3/2020

Biseksualnost (-i ž): Privlačnost do vseh spolov ali ne glede na spol

Bizine (-a m): kul revija, ki jo ustvarjajo biseksualne osebe in je namenjena biseksualnim osebam

Opozorilo: nekatera dela vsebujejo omembe spolnosti, nasilja v družini ter drog.

Kvartirjev Bizine, tretja številka

Revija je nastala v okviru biseksualnih srečanj, ki jih organizira Društvo Kvartir.

Urednici: Verity Ritchie in Ada Černoša

Projekt je podprla FRIDA The Young Feminist Fund.

ISSN 2670-4854

Naklada: 150

Ljubljana, 2020

Kvartirjev Bizine je brezplačen.

KAZALO

NASLOVNICA - Verity Ritchie

1 - Uvodnik

2 - Maša Žekš: ZVITA ZVER

3 - Lea Dvoršak: NAZAJ K (BOLEČIM) OSNOVAM: DRUŽINA

8 - @girllostinworld: ILUSTRACIJA

9 - Nomi, Maj, Lan in Sofia: METKA IN NJEGOVA DIAGNOZA / MARKO IN NJENE ČAKRE

11 - Lan Aidan: 10 POEZIJ O 10 LJUDEH, KI SEM JIH POLJUBIL

14 - P.A.: NISEM BISEKSUALKA

15 - Rozalija Ezmec: BISEXUALITY / Anonimno: NIKOLI NISI PRESTARA

16 - Sofia: PRIČAKOVANJA

17 - Mercy: ACCESSORIES

20 - Maj, Neja in Lan: TVOJ FAKING USTNICE

21 - Verity Ritchie: TEXAS / GAY SEX

23 - Drina_Kurfetina: BI ALI NE BI / ME MYSELF AND I

25 - Veronika Razpotnik: PORTRET MLADENKE V

26 - Didi: ILUSTRACIJA

27 - PONOTRANJENA BIFOBIJA

29 - pejntboks: ILUSTRACIJA

30 - TI SE SPOZAŠ NA SEKS?

32 - Maša Žekš: KINKS AND KUINS

33 - Tom Veber: PESMI

35 - STRIC JUSTO

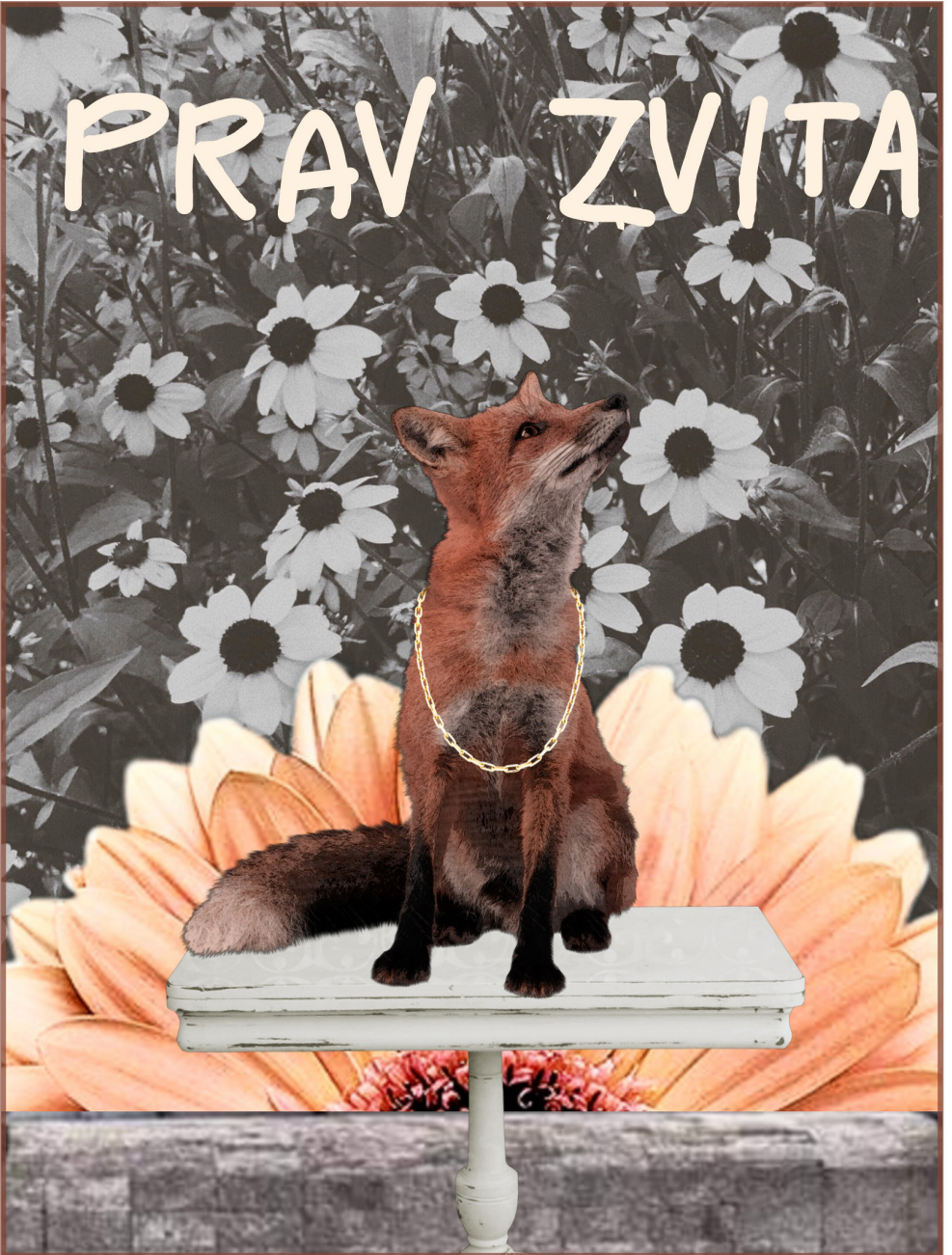
Drage biseksualke, biseksualci in biseksualke_ci!

Med postavljanjem te številke Bizina smo precej časa preživele med arhivskimi številkami starih slovenskih LGBT publikacij, katerih zgodovina sega vse do zgodnjih osemdesetih. Bizine, ki ponosno gradi na tej tradiciji, se je rodil na Kvartirjevih biseksualnih srečanjih, ki jih organiziramo v Ljubljani. Nastal je iz potrebe ujeti debate, ustvarjalnost in zavetje skupnosti iz naših srečanj v bolj trajnem formatu, ki bi presegel sredine večere in Ljubljano. Prvo številko smo razposlale knjižnicam po Sloveniji. Drugo smo po pošti ponudile tudi posameznicam in svoje naslove nam vas je poslalo toliko, da smo morale zine ponatisniti. Vesele smo, da vas je veliko v odgovor poslalo prispevke za to številko – zdi se, da je s tretjo številko Bizine dokončno prestopil svoje lokalne okvirje. Kako nepresenetljivo – tudi biseksualnosti ni mogoče omejiti, zamejiti, uloviti, definirati.

Želimo si, da bi Bizine v prihodje še rasel, postal še bolj raznolik in še boljši. Zato vas prijazno vabimo: imejte ga v mislih, ko boste naslednjič ustvarjalno, izpovedno ali kritično navdahnjene, in nam pošljite svoje prispevke!

Uredništvo

PRAV ZVITA

Vse od prve parade ponosa v Mariboru se mi v misli vračajo utrinki iz preteklosti. Epizode iz časa pred razkritjem, ko sem še živela sredi Slovenskih goric, obkrožena z ljudmi, ki jim nisem upala pokazati svoje cele identitete.

Ravno s pomočjo parade sem naredila tisti prvi in najtežji korak, se vrnila v domače okolje in prvič na glas in z nogami na slovenski zemlji jasno in glasno izrekla svojo resnico. A vse od tistega ekstatičnega trenutka na govorniškem odru v Mariboru nosim s seboj občutek, da bi bilo treba moje življenje napisati znova. Da želim končno vključiti dele sestavljanke, ki so bili do danes zabeleženi samo v mojih dnevnikih. Spregovoriti moram o določenih dogodkih, občutkih in spoznanjih, ki so bila zame ključna, a zanje v bistvu nihče ne ve. Rada bi šla nazaj v nekatere kraje in jih doživela kot resnična, cela jaz.

Zakaj? Zato da si končno dovolim izkusiti življenje brez tistega grenkega priokusa. Grenčine, ki nastane, ko veš, da leta in leta nisi bila iskrena, ker si se bala. Da je vse, kar ljudje vedo o tebi, le konstrukt, ki si ga zgradila zanje, da bi te imeli radi. Da te v resnici sploh ne poznajo in da tega niti ne vedo. Takrat nekoč so imeli s svojimi besedami in dejanji moč nad teboj in tvojim življenjem, zaradi katere si raje sklonila glavo in se potuhnila. Verjela si, da te njihovo neodobravanje, žaljivke, odvzem

Lea Dvoršak:

NAZAJ K (BOLEČIM) OSNOVAM: DRUŽINA

ljubezni in tudi materialne pomoči lahko uniči. Da nimaš izbire. Da je nevarnost prevelika, da bi lahko tvegala.

Mnogo je tem, o katerih bi rada spregovorila. A prva med njimi je tista, ki me je najbolj zaznamovala že od zgodnjega otroštva naprej: družina.

Pobeg od tveganja

Družina je zame pomembna vrednota. Povezanost, skupnost in zvestoba so komponente, ki me najbolj osrečijo. A kljub temu sem vse od najstniških let naprej iskala pot čim dlje stran od svoje primarne družine ter še dlje od razširjene družine.

Nisem se zmogla soočiti s tveganjem, da me ne bi sprejeli, če bi vedeli, da sem biseksualna, da sem zaljubljena v žensko (kolikokrat!) in da si želim živeti odprto in svobodno. Zato sem raje zavestno in namerno povečevala razdaljo med nami,

da bi bilo možnosti za srečanje in soočenje manj. Da sem si na drugi strani tako končno odprla pot, da lahko začnem živeti odprto in se počasi razkrijem. Bilo je lažje podreti most med dvema svetovoma in se enemu odpovedati, kot pa še naprej živeti kot dvojna agentka, ki mora biti vedno na preži in paziti, kako se vede, kaj reče in pokaže.

Morda mi vsega tega nikoli ne bi bilo treba početi, porečete. Ampak tega nisem vedela. Vedela sem le to, kar sem slišala od teh istih ljudi o drugih pripadnikih LGBTQ+ skupnosti. In nihče niti enkrat ni o njih govoril pozitivno. Se jim postavil v bran in povedal, da je živeti odprto in ljubiti kogarkoli okej. Z vsako žaljivko, posmehom in ponižujočim komentarjem pa je strah v meni rasel. In z njim prepričanje, da če pokažem preveč, bodo te žaljivke, posmeh in ponižanje padli name. Tega kot otrok nisem bila sposobna prenesti. To so bili ljudje, za katere sem si tako želela, da bi me imeli radi. Potrebovala sem njihovo odobravanje, zaščito in ponos. Želela sem si biti »njihova«.

Ampak v sebi sem vedela, da v resnici nisem. Da jim v bistvu že od nekdaj po malem lažem. Že res, da zato, da bi se zaščitila. Pa vendar. Sovražila sem sebe, ker lažem.

Zato je bilo lažje oditi in se držati stran. Takrat ni bilo vprašanj in ni bilo potrebe po lažeh. Ni bilo tveganja.

Nekoč, sem si govorila. Ko bom dosegla dovolj. Ko bom finančno neodvisna. Ko ne bom potrebovala nikogar več, ko bom sijala močneje kot kdorkoli med njimi. Takrat morda ne bo več tako pomembno. Takrat me bo morda nekdo sprejel.

Nekoč, enkrat, ko bom imela vse in še več, bo lažje.

Pa ni bilo. In nič, kar sem dosegla, ni bilo dovolj, da bi uničilo ta globok strah v meni. Nič ni zadušilo vseh poniževalnih besed, ki sem jih slišala in vzela nase kot otrok.

Prvi vdih

Maske so padle šele z mojo izgorelostjo, ko sem bila prisiljena prositi za pomoč staršev in brata, saj nekaj časa resnično nisem mogla poskrbeti zase. Nisem se mogla več pretvarjati, da zmorem brez njih. Takrat, v krču boleznih, sem spoznala kako krhko je življenje. Uvidela, da ga ne morem več živeti v lažeh. Skozi dolgo in naporno psihoterapijo sem začela biti iskrena. Prvič izreči na glas, kdo sem in kako v resnici čutim, je bilo nepopisno težko. Še vedno sem mislila, da bom izgubila vse, če to storim. Ampak takrat je zame bilo tako nujno, da sem končno iskrena, da sem bila pripravljena tvegati tudi to.

Nisem izgubila stika s starši. Nisem izgubila službe. Nisem

izgubila prijateljev.

Vsakič, ko je nekdo pokazal, da stoji ob meni kljub vsemu, kar ve in vidi, sem izdihnila glasen izdih olajšanja. Vsakič se je en milimeter mojega srca zacelil. In moja volja do življenja je malo zrasla.

Nehala sem molčati, ko je nekdo žalil LGBTQ+ osebe vpricho mene. Ko me je kdo vprašal o mojem zasebnem življenju, nisem več le nekaj zamomljala in spretno zamenjala teme. Povedala sem jasno in na glas, da živim s punco. In kar je bilo najtežje – od ljudi okoli sebe sem začela zahtevati in pričakovati, da naju naslavljajo v pravilnem slovenčnem spolu in uporabljajo njeno pravo ime. To je bil najtežji korak, ki je doživel tudi največ odpora. Še vedno včasih ga.

Trajalo je skoraj leto dni, preden so se viharji malce umirili. S starši smo nekako na novo vzpostavili odnos. Včasih sem morala tudi odpovedati srečanje z njimi ali se spreti, ko niso želeli spoštovati novih meja. Marsikdaj sem morala pojasnjevati svoja čustva in včasih nisem vedela, kako naj razložim nekaj, da bodo razumeli. Mnogokrat sem jokala, bila zelo prestrašena in obupana. Mislila sem, da nam nikoli ne bo uspelo in da družine, o kateri sem vedno sanjala, nikoli ne bom mogla imeti. Brez opore moje partnerke in brata, ki je edini, ki že od nekdaj ve več o meni kot kdorkoli

drug, bi bilo najbrž še veliko težje.

Ampak smo potiskali naprej. Na obeh straneh. Mislim, da nas je vse bilo strah, kaj bo, če ne vztrajamo. Bali smo se izgubiti drug drugega za vedno. Zato smo začeli spreminjati tudi tisto, česar prej nikoli nismo. In nekje na poti smo se začeli smejati. Objemati vsakič, ko se vidimo. Si v obraz povedati, da se imamo radi. Organizirati skupni čas tako, da se je vrtel okoli nas in ne okoli dela, da bi se izognili drug drugemu.

Takrat sem prvič videla, kaj je lahko družina. In zdi se mi, da smo si vsi s to novo hvaležnostjo do tega, kar imamo, zacelili nekatere stare rane in strahove.

Prekiniti molk

Začeti komunikacijo z razširjenim sorodstvom je bilo nekaj, za kar se dolgo nisem čutila sposobno. Najprej sem bila fizično prešibka, da bi sploh hodila po srečanjih. Pa tudi psihično. Ker sem vedela, da če se prikažem po tolikih letih, bo težko, ker bodo vprašanja in se bom potem morala soočiti z njihovimi odzivi.

Ampak enkrat vmes me je presenetila moja oma, babica po očetovi strani, in prišla skupaj z mojimi starši in bratom k meni na obisk v Graz. Pri več kot 80-ih letih je šla na pot v tujo deželo, v mesto, ki ga ni še nikoli videla, da bi prišla k meni in moji partnerki domov. Skupaj

smo preživeli ves dan in postavila ni niti enega vprašanja ali naju enkrat čudno pogledala. Ko je odhajala, je objela mene in mojo punco in rekla, naj prideva kaj na obisk. Ko sem ji s solzami v očeh rekla, da me je strah, da naju ne bodo sprejeli, je zamahnila z roko, in odvrnila, da naj ne skrbim o tem. Da imam tam ljudi, ki me bodo podprli, ki me imajo radi, in da vsi drugi niso pomembni. Se zavedate, kako močne besede so to?

Takrat sem vedela, da si želim nekoč spet iti k njej na obisk. Da si želim vsaj poskusiti najti pot do ljudi, ki me poznajo od otroštva. Trajalo je, da sem zbrala pogum, da to tudi uresničim. Letos poleti sem se na poti z dopusta ustavila pri starših za nekaj dni in ravno tisti vikend so se sorodniki spet zbrali na rojstnem dnevu enega od najmlajših bratrancev. Tokrat sem na povabilo, če pridem zraven, prvič v zadnjih petih letih rekla: ja.

Pred odhodom na pot sem bila živčna in prestrašena. Podvomila sem v pravilnost svoje odločitve. Šla sem zato, ker so moja mama, oče in brat dejali, da če bo šlo karkoli narobe in se bom počutila neprijetno, so se pripravljene v vsakem trenutku vstati in oditi z menoj. To je bil znak podpore, ki mi je pomenil ogromno. Ki mi je dal, moč, da se soočim s svojimi strahovi.

Ko smo prispeli, sem zadrževala

dih. Nekaterih ljudi nisem videla že zelo dolgo. Nekateri so mi mojo odsotnost gotovo zamerili, ker sem zamudila kar nekaj stvari.

Ampak ko se je plaz vsul, ni bilo več časa za razmišljanje. Z vsakim nasmehom in objemom, z iskrenim veseljem, da me vidijo, sem lažje zadihala. Ko me je videla moja oma in skoraj ni vedela, kaj naj naredi od sreče, da sem končno prišla, je bilo to zame vredno vsega.

Bil je lep dan in vesela sem, da sem storila ta korak naprej. Preživela nekaj časa z ljudmi, s katerimi sem odraščala. Da sem prvič tudi mimogrede sem in tja omenila svoje življenje v Grazu. Da sem samo bila jaz. In da sem vedela, da če bi v kateremkoli trenutku šlo kaj narobe, je tam nekaj ljudi, ki mi bodo stali ob strani. Tega prej nikoli nisem imela, a je TAKO pomembno.

Nekoč bom morda lahko prišla tja tudi z mojo izbranko. Bilo bi lepo, da bi tudi ljudje v mojem domačem okolju spoznali osebo, s katero sem si ustvarila dom. A tudi zanjo so takšna množična soočenja izredno naporna, zato je najin skupen prihod kamorkoli izven najinega okolja, kjer naju ne poznajo in je tvegano, psihičen izziv posebne sorte. Tvegati prepir ali napad ni nekaj, kar si kdorkoli želi, in upam, da do tega nikoli ne pride. Ampak tudi v mojem sorodstvu so ljudje, za katere vem, da bi bili sposobni reči kaj žaljivega,

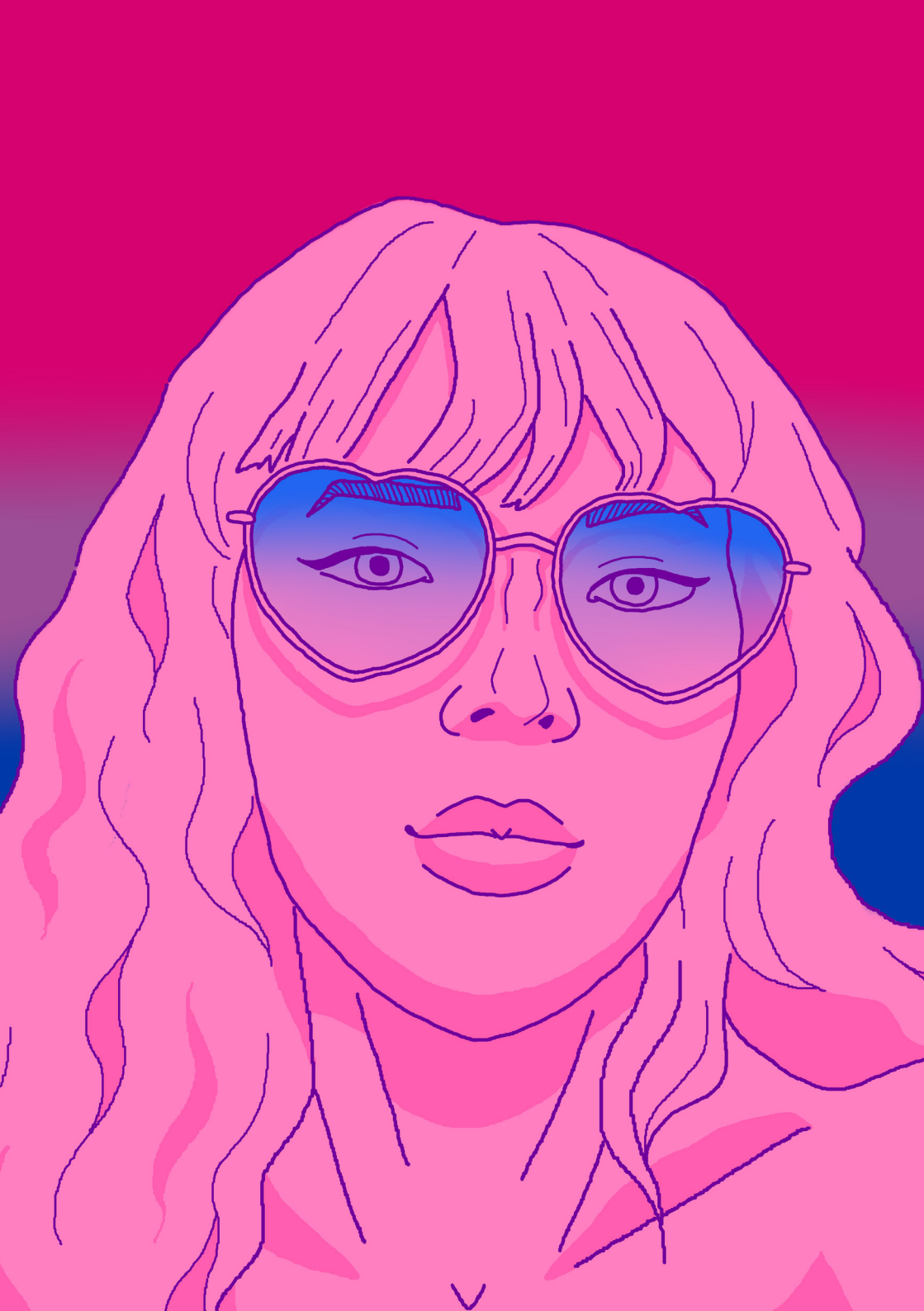
se posmehovati iz bitk, ki jih sami ne razumejo in ne poznajo. Ki so sposobni biti nasilni. Ki po ulici in internetu še vedno govorijo reči, ki boljijo. Tudi mene. Ker se še vedno vsakič počutim, kot da sem tudi jaz njihova tarča.

Od takih ljudi se instinktivno umaknem, ker se bojim nasilja. Ker nimam energije za to, da jih prepričujem, da sem jim enakovredna in si zaslužim enake pravice. To je dejstvo, ki bi moralo biti vsakomur jasno. Jaz želim samo živeti in, če le morem, pomagati tistim, ki pridejo za mano, da bodo lahko živeli in odrasli z manj strahu, kot sem jaz.

Dati priložnost

Čas pa me je naučil tudi tega, da čeprav moj strah negativnost nekaterih ljudi projecira na vse in me prepriča, da se moram izogibati vseh, to ni vedno resnično. Včasih moram ljudem dati priložnost, da me lahko pozitivno presenetijo in postanejo moji zavezniki.

Pride čas, ko ostati v temi ni več mogoče. Ko vsaka celica tvojega telesa želi na sonce in ko moraš temu klicu slediti. Tvegati moraš konflikte in tudi izgubo družine, da lahko najdeš sebe in si dovoliš svobodo. A ravno s tem pogumom in iskrenostjo lahko družino enkrat spet tudi najdeš. Če si tudi ona želi najti tebe. ■

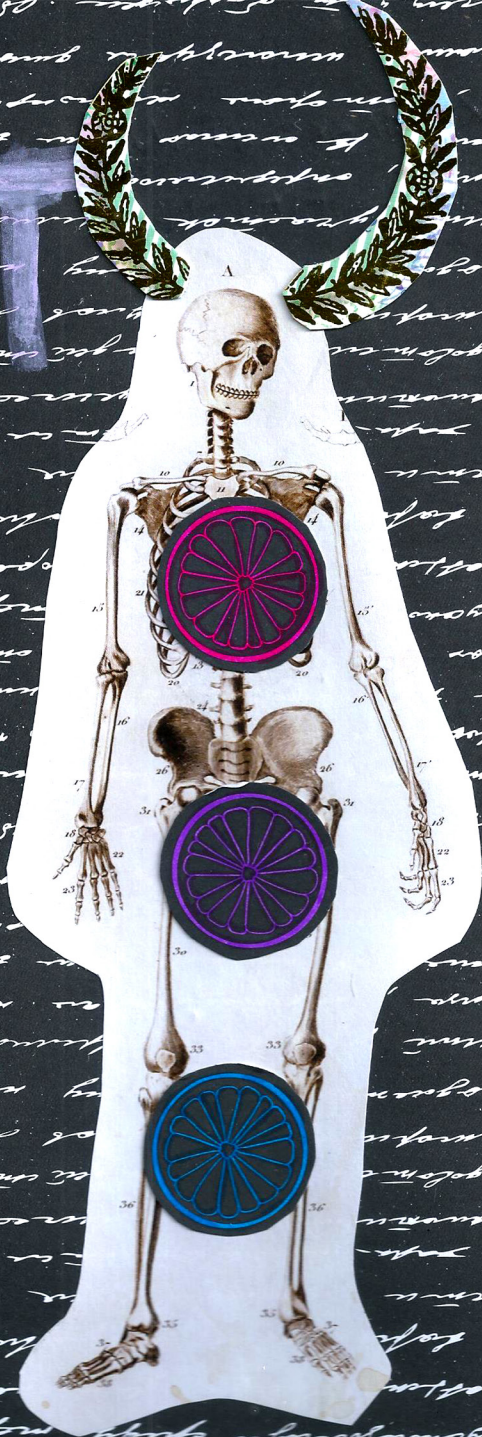

DIAGNOZA IN ZAKLJUČEK

BISEKSIJALNA

MOST

LAN AIDAN:

10 POEZIJ O 10 LJUDEH, KI SEM JIH POLJUBIL

PRVI

Lagal si mi o svojem imenu
jaz sem ti lagal o tem, koliko sem star
nisem povsem prepričan o tem
ali si ti izkoristil mene ali jaz tebe tisti dan
vem le, da nikoli nisem obžaloval
svojega prvega poljuba

DRUGI

Nisem te zares poznal
niti te spoznati nisem hotel
viski, morje, razlika v najinih letih
včasih me boli, kako hitro sem odrasel
vseeno
ko sem slišal, da te je prevzelo življenje heroina
me je zbolelo
in poskusil sem popolnoma pozabiti nate

TRETJA

Sovražim te
Sovražim te, ker še vedno večinoma pišem o tebi
Sovražim te, ker še vedno upam, da te zagledam nekje v Ljubljani
Sovražim tvoje modre oči in tvojo željo po popolnosti
Rekla si mi, da kar je bilo med nama, ni pomenilo nič
Vem, da si lagala
In jaz sem lagal, da me ni prizadelo
Sovražim te, sovražim naju oba
čepprav sva imela isti problem

da sva živela v družinah prepojenih z nasiljem
sva drug drugega zapustila
in ostal sem sam na svetu
brez človeka, ki bi razumel

ČETRTI

Bil sem tvoj prvi poljub
pozno zvečer v zapuščeni temni ulici
potreboval sem nekoga, ki me potrebuje
žal mi je, da si bil to ti
rekel si mi, da sem jaz razlog
da si poskušal narediti samomor
potreboval sem leta, da sem si odpustil
in da sem spoznal, da nimaš prav

PETI

Lačen si bil razmerja
lačen si bil mene
sram te je, če te nekdo zavrne
še bolj kot je tega sram mene

ŠESTI

Ne spomnim se te več
Ne tvojega imena
ne tvojih, ne svojih laži
včasih izgubljeni ljudje iščemo družbo
drugih izgubljenih ljudi

SEDMI

Nisem si všeč, ko pišem o tebi
naga sva bila na preveč javnih krajih
da bi se zdaj lahko brez težkih spominov
sprehajal po Novi Gorici
ampak bil si eden redkih, ki je mojo biseksualnost resno vzel
eden redkih, ki me je spravil v smeh

nisem bil zaljubljen
ampak pokazal si mi le en novi svet

OSMA

Igralec in igralka v gledališču
obsedena s pozornostjo življenja na odru
Obema všeč bila je ruska dramatika
a tisto noč še bolj všeč nama bila je vodka
Bila si ena mojih najboljših prijateljic
in še vedno si

DEVETI

Imela sva se rada
včasih preveč, včasih premalo
prijajala sva iz različnih svetov, različnih planetov
vendar sva si rada to prikrivala
preveč tvojega srca je voda
preveč mojega srca je ogenj
iskala sva dom na različnih koncih sveta
in nisva se zavedala tega
da ljubezen ne bi smela biti tako težka

DESETA

Skupaj pijeva kavo
skupaj pokadiva zadnji cigaret
moj kompleks rešitelja
nama včasih zjebe cel večer
Skupaj se smejeva
skupaj sva vse in nič
naučila si me, da včasih sveta ni treba požgati do tal
da ga lahko spremeniš

NISEM BISEKSUALKA

Jaz? Haha, ne ne, jaz pa res nisem bi.
Ful hecno, da si sploh pomislila na to.
Ne, saj se strinjam, da je ful lusna - všec so mi ženske in moški in
nebinarne osebe tudi,
ampak pač nikoli ne bi za sebe rekla, da sem bi.
Ne me narobe razumet, z biseksualnostjo ni nič narobe.
Ampak ne vem, no. Jaz recimo ne vidim naključnega folkla na ulici in
pomislim, kak se hočem dat dol z njimi,
a veš, kaj mislim?

Ne zanimajo me aferice za eno noč.
Ne, ko jaz nekoga spoznam, ne pritegne njihova osebnost,
namesto da bi se zapalila za njihove genitalije.
Pa ne pravim, da so biseksualci kurbe,
ne obsojam folkla glede njihovih navad.
Ampak jaz bi se rada zaljubla in mela globok odnos z nekom
in to je ta glavna razlika.

Da je bolj osebno, bolj intelektualno, bolj pristno.
Nočem zdaj širit nekih stereotipov, ampak biseksualci so malo ... gadni? Lol
Pač niso oni bli krivi za AIDS, ampak vseeno so bli oni tisti, ki so z njim
okužli strejt ženske.

Ker so varali.

Ker biseksualci so varalice.

Ne znajo se odločit. Kao bi pa ne more, haha.

Pa niso dejansko kvir.

Bolj zmeden strejt folk.

Kar obrne se mi, ko razmišljam o njih.

Jaz recimo se nikoli ne bi dala dol z bi tipom.

A veš, z razlogom jih nihče ne mara.

Ne ne, jaz pa res nisem biseksualka.

Prosim, ne me met za biseksualko.

Prosim.

- P.A.

ROZALIJA EZMEC: BISEXUALITY

Hydrangeas,
my darling,
is what I'll bring you.

Plant one in soil
that is as bitter as
discomfort caused by none other than
Karen's face,
when I try to sink into our lovebirds'
space.

But also plant one in soil
as sour as
the taste of: "You're just going through a
phase."

Then sit and watch
the lovely flowers grow
out of all that pain,
for them to show you, who I like to kiss.

And when you put them
in neutral soil
take a look ...
my love
.... do you see?
The color of the pretty petals,
it tells you, who I really love.

Now run.
Come in my embrace,
so I can kiss your beautiful face
– as pink and blue and purple shine
through me –
to show the pride in me,
for loving who I love.

ANONIMNO: NIKOLI NISI PRESTARA

Kako opišeš vihar,
ki se zbudi v tebi,
ko jo vidiš?

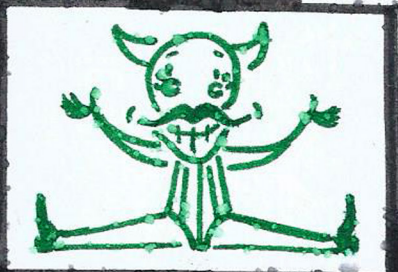
Kako razložiš,
da bi lahko celo življenje
sedela ob njej?

In ko se te dotakne;
ko položi svojo roko v tvojo,
ko približa svoje ustnice tvojim,
ko uglaši svoj srčni utrip ob tvo-
jem,

kako ustaviš čas?

Mokra solza na ustnicah, ko me
poLjubiš.

In potem se vrneš k njej, ki jo
poLjubiš.
In potem se urnem k njemu, ki
ga poLjubim.

I don't know when it was that I first felt it. I don't remember the exact time, or exact day, or even a time in general, but I know I was asleep or maybe half-awake, dangling my hand off the side of the bed into the gap between the bed and the wall. It was then that I felt something

mercy:

ACCESSORIES

for everything that life throws at you. If it could have been a dream,

soft and small, and it scared me a bit - you know those little jolts that you get when you're almost asleep but then something happens, like you hear a noise or start dreaming and twitch violently? Well, that's what happened when I touched it. I guess I thought it might have been a mouse, but it wasn't moving. A dead mouse, then. My fingers felt around it, as much as I could reach anyway. It was immediately obvious that this wasn't some old thing that's been lying there for ages - it was something that, at one point, was treasured and beloved. I reached a bit further, fingers stretching, will I be able to grab it?, and I picked it up, tossed it in the general direction of the desk, and fell asleep almost immediately.

And this is what I know. This is what I remember, and it's not much, and it's very, very frustrating. Honestly, I guess I thought it was just a dream. I always dream about weird shit and I often don't know which bits are real and which are not. Has my toaster really stopped working? Did someone laugh at me while I was out? Was Nick actually a massive bitch to me about something? The good thing about it is that I learned to not let shit bother me. Dreams or not, doesn't matter - don't expect too much from life in general,

don't make assumptions, and nothing will throw you off. Give everything a second look, expect nothing, and believe things are not generally as they seem. That way, you don't get many unpleasant surprises and disappointments, and you're prepared for everything that life throws at you. If it could have been a dream, it must not matter much.

In the morning, I was running late, and I hate being rushed - if anything in the world can make me angry, that's it. I was throwing things into my bag, papers and pens and leftover mints and half-crumpled tissues, when my hand hit something soft and yielding, and I stopped for the tiniest of moments to look at it.

It was a scrunchie.

I spent a few precious seconds trying to categorise it, to understand the role it played among the other items on my desk. It felt velvety to touch, and it had some kind of pattern on it, and I was like, huh. And I swept it into my bag with all the other things and then I had to run because Susan is expensive and her schedule is more rigid than my dad's worldview.

It came up again when I was drunk, trying to find my keys in my bag. Another time, when I wanted to go into a store and was rummaging around for my mask. It was always in the way, and I would just push it aside, rushing and not thinking. Finally, it made an appearance when I was sitting next to the river in my usual spot, just trying to find some fucking nicotine for

my vape. Frustrated, I pulled it out and took a few minutes to turn it over in my hands, feeling the soft creases, caressing the hard thread of the elastic within. It looked very clean for a scrunchie that has presumably been there for ages - I moved into my place three years ago and I guess it had to have been behind the bed that whole time. It definitely wasn't mine - my hair has been short since high school, and I've not owned a scrunchie since before I gave up on being feminine, or, as my mum says, presentable. Even when I was still trying at being a girl, I've always gone for polished over girly, or at least tried to.

It was kind of a cute scrunchie, to be fair. I put it back into my bag and took a long drag, the river reflecting the sun into my eyes.

I told Susan about the scrunchie, even though I knew she was going to ask me how I feel about it, because that seems to be all that she ever says. She looked at me and it felt odd, so I thought, maybe she knows something about this. I don't know why, I just had that feeling when I looked at her, with her kinda maternal but also kinda impassive face, with her middle-class earrings and big curly hair. Is this yours, I said, knowing it was a stupid question, because she's never been to my place. I've never been to your place, she said, because of course, but the feeling remained.

We sat there for a while as she looked at me and I studied the shape of her ears. Would you rather tell me how your week was? she said eventually, and I told her about work and about my coworker being an arse and about the ducklings I had seen

under the bridge.

I was hanging out with Nick on one of the rare occasions he shows his face around me, and something came over me and I told him about the scrunchie. I don't even know why; he's been a rubbish friend for the past three or so years. I guess I still feel indebted to him because he helped me move way back when, and so I feel like I have to keep him in my life. I don't know why he still talks to me - it's like I slide all the way down into the pit of forgotten friends, and then I send a meme or he sends a video and drags me back to the top of the list, just to watch me slide back down. Sometimes, rarely, we get together and talk in person, and I'm happy and almost desperate and I overshare.

I was like, hey, funny story; do you know what I dug out from behind my bed? It must've been ages, I really should move my furniture sometimes, because it feels weird that there are remnants of previous owners just lying around, and he looked at me a bit funny and was like, but we cleaned it all when you moved in. And I was like, you sure? Because not only do I have weird dreams, I also have a very shitty memory, so whenever something happens that just feels weird and wrong, 90% of the time it's either something that I knew about and forgot, or something that I dreamt and also forgot.

Yeah, said Nick, I helped you clean the place, don't you remember? And I did, actually, now that he said it. I remembered moving in and cleaning the whole place, bedroom included. We actually made a whole thing out of it - it wasn't just me and Nick, but a bunch of other people as well.

Someone brought drinks, others brought snacks, and we turned something tedious into something nice.

I pulled the stupid scrunchie from my bag and turned it around in my hands again and spun it around my finger. It fell on the floor almost immediately because I'm actually not good at spinning things on my fingers, but when I bent over to pick it up, I remembered that Kate had been at the cleanup/party. So on my way home, I called her, and she sounded surprised. Hey, quick question, I said, trying to keep my eyes on the road. Have you ever left a scrunchie at my place?

Uhhhh, no, she said, sounding busy. It was probably a bad time to talk, so I just said, oh sorry then, and hung up. I felt vaguely guilty about it, like I always do when I talk to someone as feminine as Kate. Susan tries to tell me that I have every right to exist in the same spaces as Kate, as feminine women with long hair and conventionally attractive faces, but I'm not sure I believe it. I'm not sure if I ever will.

When I got home, the scrunchie still in my hand, I went to inspect the stupid gap behind my bed. I did the whole song and dance of getting onto my bed and then dropping to all fours and sticking my face directly into the void that allows me to dangle my hand off the bed while I sleep and apparently produces mysterious scrunchies. I saw nothing, and I had to get up and get a flashlight then repeat the process again.

Nothing. There was some dust, a surprisingly small amount for three years' worth. I sat on my bed trying to remember

why there was a gap between my bed and the wall in the first place. It's not like I need any extra room; my bed is slightly narrower than usual but there's more than enough room on it for me. Maybe not for me and someone else, but definitely enough for me.

I sat on my bed and looked at the void and felt the soft warmth of the scrunchie. My fingers played with its texture and when I I felt compelled to smell it, it reminded me of home - not my actual home, but this abstraction of warmth and peace and acceptance that we all mean when we say home in this way. I thought about space, about making room, narrow and cosy spaces, a crowded bed. I thought about long hair and the smell of vanilla and about how my bed is just slightly narrower than the average. Narrow enough that if two people want to lie on it, it needs to be moved away from the wall just slightly. A hand's width.

I remembered.

And I desperately wanted to forget again as my face was somehow swimming with tears, warm brooks rushing down my cheeks, holding onto my chin. I could feel them drop onto my hands and your hair tie, the memory of elastic and cloth that you left me without either of us knowing. Rushing forward, I plunged my arm into the gap behind my bed, fingers grasping fruitlessly for anything else it might hold, a portal that could get me one step further from the land of dreams and closer toward you.

The void yielded only dust, and, sticking to my sleeve, a single long hair. ■

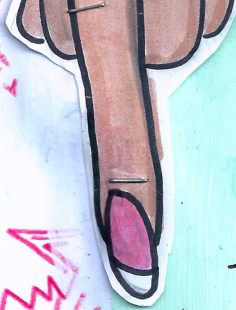
MOJI
FAKING
NIPU

Injena faking kyvčnica

TVOJE
FAKING
US
TNI
CE

njegove
faking
Lepe wčke

GAY SEX

by Verity Ritchie

Gay sex should be open source
Gay sex should be free range
Gay sex should be decentralised
Gay sex is a human right
Gay sex is an unlimited resource
Gay sex is not a commodity
Gay sex is not an identity
Gay sex is not a vocabulary
Gay sex is not a religion
Gay sex is free
Gay sex is freedom

Bi al Ne Bi

Raje bi me mel,
Raje bi me mela
Čeb bla normalna

A js sm umetnca;
Abnormalna,
Zakrito odštekana,
Fejst introvertirana,
Kaotično neodločna
In prav zares malo bi.

"A bi al ne bi?"

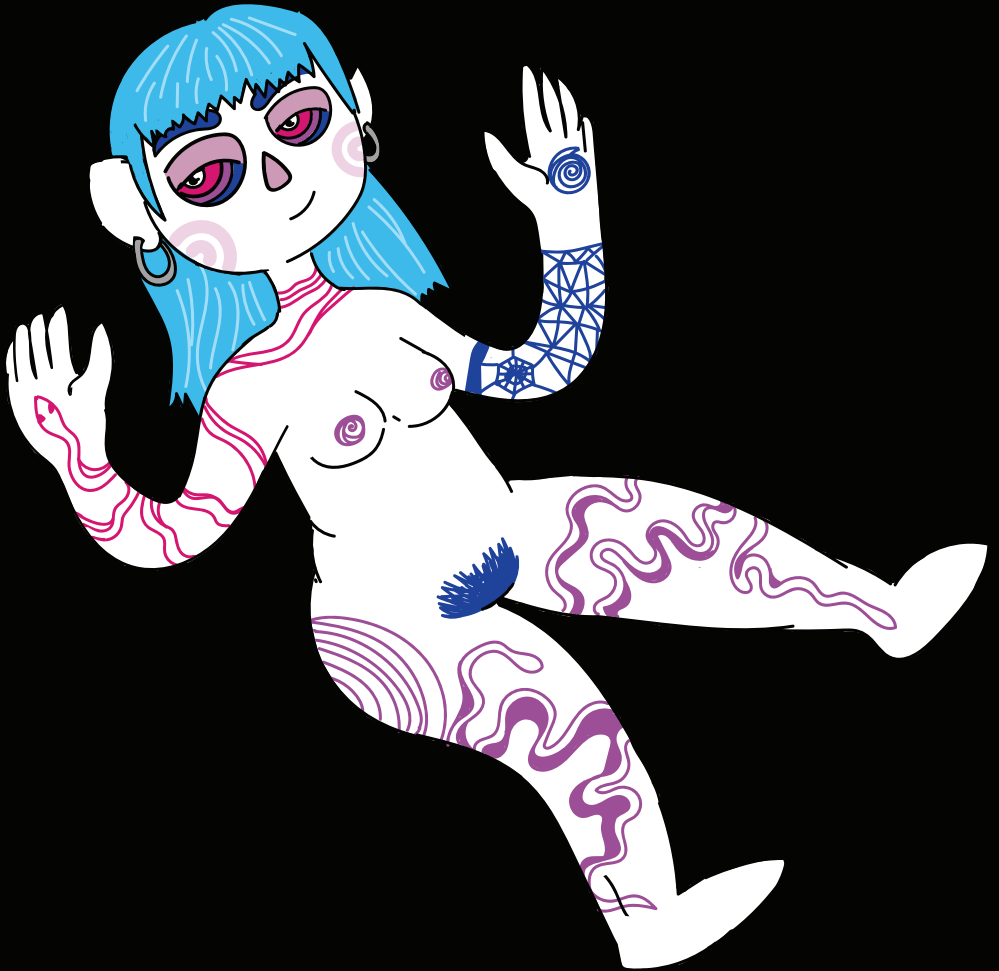
Ne vem,
bi pa ne bi.

Nic več smisla ni nikjer;
Vsi k vidjo me, rečjo' mi:
"Zgubljena in zgarana si".
- In smotana, temačna mala jaz
V glavi mi pravi: " a bejž ga lomt ! "

In vse prov
Prekleto in obupano je
Po tej 'roni,
In vse skup res mal preuč' je zmeštrano,
Tko ko moji lasi,
Ko spet pozn se zbudim.

A vedte neki, folk:
Res je, da nism straight,
Sm pa zato
prav zares kaotično bi.

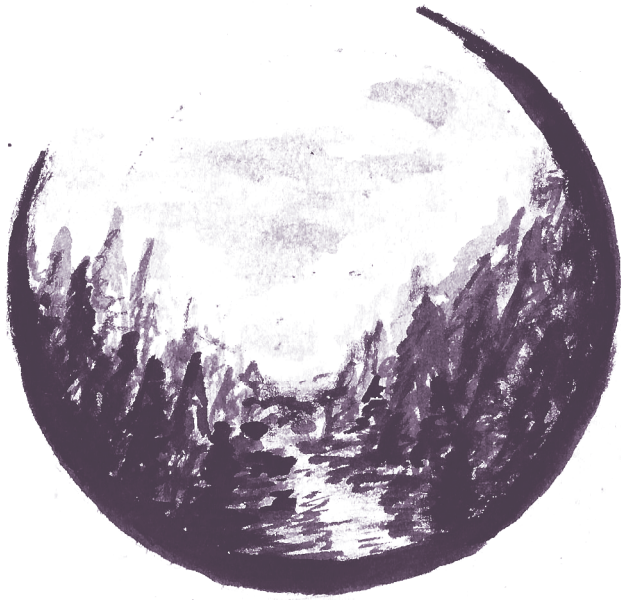

Drina

Veronika Razpotnik:

PORTRET MLADENKE V

vsako jutro mukoma opazuješ
kako zublji požirajo moja stopala
ko zvečer ob zori vedno znova umiram
tleči delci nimajo empatije
srh te spreletava obliva te zona
ko nemo splezam na vrh grmade
moja zrkla so prazna
tvoja so polna groze
a joče samo moja koža
vse dokler v kosih ne začne odpadati z udov
in se hlodi ne sesujejo samo vase
iskreno upam da me ne slišiš ihteti
in da jutri ne boš poskusila izgrebsti
mojega sajastega srca
ali da bo do takrat vsaj nehalo utripati
ozrem se proti zemlji in si predstavljam
kako bova prenehali dihati
sonce bo eksplodiralo
Pompeje bo prekril sneg
in zaspala boš na mojih zoglenelih prsih

BIFOBIA pomeni sovraštvo, predsodke, stereotipe, nasilje, nejevero, fetišizacijo in druge oblike nestrpnosti do biseksualnih oseb in biseksualnosti.

PONOTRANJENA bifobija je pojav, ko biseksualne osebe nehote (in dostikrat nezavedno) prevzamemo negativen odnos, ki ga ima do biseksualnosti naša družba. Ponotranjena bifobija nam preprečuje, da bi se razkrile*, poiskale podporo, se uprle bifobiji, se postavile zase, se vključile v biseksualno/LGBT skupnost, bile pomirjene z in ponosne na svojo spolno usmerjenost.

KAKO PREPOZNATI PONOTRANJENO BIFOBIO?

- Zdi se ti, da nisi »dovolj bi«. Samo sebe si prepričala, da imaš za to objektivne dokaze.
- Neprestano se sprašuješ, kaj pa če si v resnici hetero/homo.
- Občutek imaš, da ne šteješ več kot bi ali kot del LGBT skupnosti zaradi spola

svoje trenutne partnerke.

- Prepričana si, da moraš dokazati svojo biseksualnost s tem, da spiš ali hodiš z ljudmi različnih spolov.
- Ne počutiš se kot polnopravna in enakopravna članica LGBT skupnosti, razen če si v istospolnem razmerju.
- Ne verjameš, da so težave, s katerimi se srečuješ zaradi svoje spole usmerjenosti, resnične ali da štejejo, saj naj bi biseksualke bile pol manj diskriminirane od preostanka LGBT skupnosti.
- Prednost daješ vsem ostalim aktivističnim področjem pred biseksualnostjo, saj ne verjameš, da si biseksualne osebe zaslužijo podporo, programe, spoštovanje in zagovorništvo v enaki meri kot ostale manjšine.
- Počutiš se krivo, da si monogamna, saj se ti zdi, da v monogamnem razmerju ne šteješ več kot bi. Počutiš se krivo, da si poliamorna ali promiskuitetna, saj se ti zdi, da samo potrjuješ stereotipe o biseksualnih osebah.
- Sram te je, da te privlači določen spol, ker meniš, da si zaradi tega manj feministka/manj kvir/manj razsveteljena. Svojo

privlačnost do določenega spola skušaš pomesti pod preprogo ali se zanj neprestano opravičuješ.

- Neprijetno ti je ob besedah »biseksualka/biseksualec«, zvenita ti sramotno ali umazano ali pa ti »preprosto ne zvenita prav«. Sram, strah ali neprijetno ti je na glas reči »Biseksualka sem/biseksualec sem«. Namesto tega uporabljaš evfemizme ali se izogibaš besedi »biseksualnost«.
- Sprašuješ se, ali si samo sebe ukanila, da si bi, da bi dobila pozornost. Ves čas analiziraš in prevprašuješ, ali so tvoje izkušnje in tvoja privlačnost resnične.
- Občutek imaš, da s svojo biseksualnostjo zavajaš svoje partnerke, da se moraš opravičevati za svojo spolno usmerjenost ali se pretvarjati, da nisi bi.
- Meniš, da biseksualnosti ni enako resnična, pomembna, politična ali radikalna kot določene druge spolne usmerjenosti.

KAKO SE SPOPADATI S PONOTRANJENO BIFOBIJO?

Obkroži se z biseksualnostjo in biseksualno kulturo, da ti bo postala normalna.

Najdi biseksualne knjige, filme, nanizanke, glasbo. Razišči biseksualno zgodovino. Spoznaj bogato tradicijo svoje skupnosti.

Sprijatelj se z besedo »biseksualnost«

Navadi se jo reči na glas. Navadi se reči »biseksualka/biseksualec« na glas. Navadi se jih reči v slovenščini. Ne okrajšaj jih zmeraj v »bi«.

Nehaj dlakocepiti

Neskončna analiza vseh tvojih simpatij in razmerij ti ne bo dejansko pomagala ugotoviti, ali si »res bi« ali »dovolj bi«. Če se sprašuješ, ali si biseksualka, je to verjetno zato, ker si. Veliko bolj produktivno bo, da se naučiš to sprejeti in biti prijazna do same sebe, kot pa se mrcvariti v iskanju »objektivnih dokazov«. Vse biseksualke so dovolj bi ne glede na izkušnje ali preference.

Najdi biseksualno družbo

To je najpomembnejša točka. Imeti vsaj eno biseksualno prijateljico, ki te razume in pred katero se ti ni treba razlagati, zagovarjati ali skrivati ene polovice same sebe, ti bo spremenilo življenje – kaj šele celotna biseksualna skupnost! ■

*Ženski slovnični spol je v članku uporabljen nevtralnno in se nanaša na vse osebe.

TI SE SPOZNAŠ NA SEKS?

I: Torej. Ti se spoznaš na seks.

Teja: Ne vem, če bi uporabila ravno te besede, ampak vem pa par stvari. Kaj te zanima?

I: No ... Ti si tudi bi, a ne?

T: Ja ...

I: Mislim, da rajši spim z ženskami kot z moškimi, ker od njih ne moreš dobit nobenih bolezni.

T: Kje si pa to slišala? Marsikdo misli, da je tako, pa ni ravno res. Večina spolno prenosljivih okužb (SPO) se prenaša, ko pridejo telesne tekočine v stik s sluznico ali krvjo. Do tega pa lahko pride ne glede na spol osebe, s katero spiš.

I: Okej, ampak ziher ne bom ničesar dobila, samo zato ker malo polížem par ščegijev.

T: Če ima oseba kakšno okužbo, se ta lahko prenese tudi pri oralnem seksu. Tudi v ustih je sluznica, tako da lahko pride do okužbe ust in grla. HPV na primer, ki je najpogostejši povzročitelj raka materničnega vratu, lahko povzroči tudi raka na grlu.

I: HPV? Čakaj malo ... Torej lahko dobim AIDS v grlu????

T: To imaš pa v mislih HIV. HPV (humani papiloma virusi) so skupina virusov, ki lahko povzročajo genitalne

bradavice ter predrakave in rakave spremembe. Prenášajo pa se tudi s stikom s kožo okoli spolovil, zato kondom in dental dam nista povsem zanesljiva. Je pa proti najpogostejšim sevom HPV na voljo cepljenje.

I: A pol pa nikoli več ne smem polizat nobene muce al kaj

T: Seveda lahko! Samo uporabiti moraš zaščito (npr. zaščitno folijo iz lateksa, ki se ji v angleščini reče dental dam) ali pa se prepričati, da sta obe zdravi. Predvsem pa se moraš zavedati tveganja. Če veš, da možnost obstaja, potem lahko zmanjšaš verjetnost prenosa.

I: Torej če uporabim to folijo za pičko, lahko polížem vse pičke v Sloveniji?

T: Če jo uporabljaš pravilno in dosledno, lahko možnost prenosa drastično zmanjšaš. Nič pa ni 100 % varno.

I: Ampak a ni to malo bedno. A se mi ne bo folk smejal, ko med seksom na plano potegnem plahto za pičko.

T: Zaščita je nekaj, o čemer se je dobro pogovoriti s potencialnimi partnerji še preden se odločita, da bosta spala skupaj. Oba se morata strinjati, kaj vama je okej, in kdor bi se ti smejal, ker ti je preventiva pomembna, tako ali tako ni oseba, s katero si želiš biti.

I: Hvalabogu je vsaj moj dildo varen in od njega ne morem nič dobit!

T: Tudi to ni povsem res. Odvisno je od materiala, iz katerega je dildo narejen. Na žalost je na trgu veliko igračk, ki niso iz kvalitetnih in varnih materialov. Sploh tiste bolj poceni so pogosto iz poroznih in včasih toksičnih materialov, ki jih je med uporabami nemogoče primerno očistiti.

I: KAJ ZA VRAGA, a to pomeni, da moram prebrat sestavine, preden kupim DILDO???

T: Včasih ti še to ne pove veliko. Nekatera podjetja dajo materjalom svoja posebna imena, za katera ne veš, kaj točno pomenijo. Zato je najboljše, da prebereš, iz česa je igračka narejena, in se odločaš samo za tiste materiale, za katere zagotovo veš, da so varni.

I: A so kaki materjali, ki so ziher varni, na katere sem lahko pozorna?

T: Kar je pomembno, je, da niso porozni (to pomeni, da nimajo mikroskopskih luknjic, v katerih se lahko zadržujejo bakterije), ker to omogoča dezinfekcijo med uporabami, ter da so varni za telo. Varni materiali so na primer medicinski silikon, steklo, nerjaveče jeklo, keramika, tudi primerno obdelan lakiran les in trda ABS plastika.

I: Kaj pa lubrikanti, a moram tam tud brat sestavine?

T: Tako je. Tri najpogostejše skupine lubrikantov so tisti na vodni osnovi, na oljni osnovi in na silikonski osnovi.

Pomembno je, da veš, da lubrikanti na oljni osnovi poškodujejo kondome in ostale barierne metode zaščite, narejene iz lateksa. Tisti na silikonski osnovi lahko reagirajo s tvojimi silikonskimi igračkami in jih poškodujejo. Lubrikanti na vodni osnovi so zato najvarnejša in najbolj vsestranska izbira. Predvsem osebe z vagino pa morajo biti tudi pri teh pozorne, saj lahko tisti, ki med sestavinami vključujejo glicerin, povečajo možnosti za glivična vnetja.

I: To je vse ful depresivno ... Kaj če si zastupim vagino s poceni dildotom al pa še hujše, kaj če dobim SPO in potem je mojega življenja konec in nikoli več ne bom mogla seksat

T: Če dobiš kakšno okužbo, tvojega življenja ni konec! Tako kot pri vsaki drugi bolezni je pomembno, da po potrebi poiščemo zdravniško pomoč. Za večino okužb poznamo zdravila, s katerimi lahko okužbe zdravimo ali pa vsaj dobro obvladujemo. Paziti moraš, da ne okužiš novih partnerjev, si z njimi iskrena, ni pa tvojega (spolnega) življenja konec.

I: Torej praviš, da dokler uporabljam primerno zaščito, se redno testiram in komuniciram s folkom, s katerim spim, sem lahko še vedno isto navihana in lahko še vedno seksam s ful ljudmi in mam izjemno spolno življenje?

T: Um, ja, lahko!

I: 😊

KINKS AND

KUINS

tom veber

TRD KAKOR ORKAN

sežeš med moje boke
vem da me bo to zaznamovalo
okrušilo vse odvečne črte
in dihava globoko
sopeva
rasteva drug v drugega
saje drsijo čez najino kožo
počasi se začneva luščiti
lomiti
kot prastara glina
zgodaj spomladi
prija mi
ti mi prijaš
moje globine
te sprejmejo
kot da bi bil tam
že od nekdanj
lepljiva sva
ne ločim več
svojega dihanja
od tvojega
moje ustnice
tvoja kolena
moje fukročke
tvoja lica
vseeno je

koža je koža.

Z rožami v laseh
sem se pognal v gozd
v poročni obleki sem plesal
med brezami in hrasti
neznancu sem pustil
da me oplazi s pogledom
da me sleče vsega naučenega
vpila sva med borovnicami
ko se je zima naslonila
na najina ramena.

Iz drobovja rastlin
si zrastle ti
pol ženska
pol sončnica
vstala si iz rdeče zemlje
hodila si po vrelem soncu
se raztezala čez ostro skalovje
vpila si
ko so ti prirezali krila
ko so nate navlekli kože
tvojih sester
nekaj je v tebi umrlo
ko so te poimenovali
in naučili hoditi
pogreznila si se
v osrčje zemlje
da bi lahko spet dihala
slišala svoj srčni utrip
pozabila na vse naučeno.

V ozkem čolnu
sva drsela preko Drave
z najinimi jeziki
sva hranila morske leve
spomnim se da je
tisto poletje snežilo
tvoje jamice v licih
so me spominjale
na popke vrtnic
po dežju.

Vagino si ovila v pesem
čebeljih pikov
medenico v prastaro lubje
v osrčju sramne kosti
ti je pognalo
perje
ihtela si
dolgo in glasno
ko te je prebodel
snop svetlobe
saj si vedela
da to ne pomeni
upanja
ne novega rojstva
le belo neslišno
hotenje.

V Ljubljano greš odrast
pisat jezne pesmi
ki jih ob večerih bereš na Metelkovi

spoznaš veliko žalost
ki ti predstavi
prijateljico Molly
seksaš v vse smeri
mogoče preveč
mogoče premalo
zaljubiš se v noč
v njene zobe
tlakovane roke
ki vodijo
v jutro.

Pofukljiva so usta
nabrekla so bedra
ki silijo čez robove
jezik poklja
ob steklo
pohlepno se lomi
čez skalpel
okna goltajo
vlažno svetlobo
barvo iz šarenic
telo je megla
ki se vije čez dolino
polja so topla
oči so mesene slike
poškropljene z belilom.

Poleti ko so dnevi dolgi
in misli vlažne
je dovolj časa za hrepenenje.

Stric Justo

ne predstavlja vseh nebinarnih oseb na svetu, tako kot tudi ti ne predstavljaš vseh oseb svojega spola. Poleg tega niso vse nebinarne osebe androgine, nekatere so možate, nekatere so ženstvene.

Ravno zadnjič sem spoznal nebinarno osebo, katere spolni izraz je bil »klobasica na nabodalu«. Iskanje ljudi, ki so nam všeč, je vseživljenjska pustolovščina, na kateri moramo poslušati svoje srce in svoje genitalije.

Dragi stric,

kot zelo privlačen tip ne maram skrivati svojega obraza za masko samo zato, da neki ljudje, ki jih niti ne poznam, ne bodo umrli. A se ti ne zdi, da je čas, da prebolimo te maske in začnemo spet normalno živeti?

Pozdrav,
Čeden obraz

Dragi Obraz,

kar je meni osebno všeč glede mask, je, da v njih izgledam nadvse skrivnostno. Zgolj srečni izbranci bodo imeli čast spoznati, da pod masko skrivam usta iz zlata. In s tem ne mislim zlatih zob, ne, moja usta sama so zlata. Pravzaprav je celotna notranjost mojega telesa pozlačena. Poleg tega se mi zdi neizmerno seksi, ko je ljudem mar za druge in pazijo, da ranljive osebe ne bodo umrle ali imele dolgoročnih zdravstvenih posledic. :)

Spoštovani gospod Justo,

pred kratkim sem prvič spoznala nebinarno osebo in moram reči, da se mi ni zdela privlačna. Ali to pomeni, da so mi všeč samo moški in ženske? Nasploh mi androginitet ni seksi.

Čaos,
Nerešena uganka

Draga Uganka,

v življenju sem srečal stotine moških, preden sem naletel na prvega, s katerim sem si želel skočiti v posteljo. Ne privlačijo me vsi moški in vse ženske, ki jih spoznam. V resnici si želim spati z zelo majhnim deležem moških in žensk na svetu. Zelo verjetno je, da nebinarna oseba, ki si jo spoznala,

Dragi stric Justo,

nobeden izmed moj prijateljev mi ne verjame, da sem biseksualec, ker sem dolgo hodil s punco in ker še nikoli nisem imel fanta. Zdi se mi, da moram spati z moškim, da jim bom dokazal, da se motijo, ampak hkrati si želim, da bi moja prva izkušnja s fantom bila z nekom, ki mi bo nekaj pomenil. Kaj naj naredim?

Neverjeten

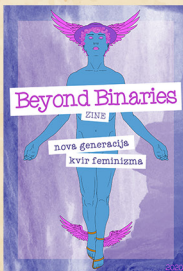
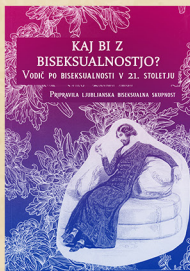
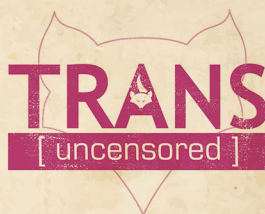
Dragi Ne,

tudi sam sem nekoč bil v tvoji situaciji. Moj prvi odnos z moškim je bil z gusarjem iz ene druge gusarske ladje (v tistem obdobju sem delal kot hišnik na gusarski ladji). Seksala sva na palubi sredi belega dne in povabila številne druge gusarke in gusarje, da se nama pridružijo. Med tem ko sem se zelo intimno spoznaval z dvajsetčlansko gusarsko posadko, sem v ozadju slišal kapitana, kako je rekel: »Mensezdi, da je naš Justko sam mal zmeden.« Ne glede na to, koliko seksa ali razmerij je za tabo, ne boš mogel ljudi prepričati, da biseksualnost obstaja, če ne spoštujejo naše pravice in svobode do biseksualnosti. Raje počakaj na nekoga, ki ti bo nekaj pomenil (ali dvajset njih), in ne išči izkušenj na silo.

Za več Kwartirjevih vsebin, vključno
s podcasti, kratkimi filmi, zini in
informacijami o naših dogodkih
obiščite našo spletno stran

Kwartir.org

drustvokvartir

drustvokvartir

Društvo Kwartir

